

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Α. ΠΙΕΡΡΗΣ

Ο ΡΕΑΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗΣ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΝΕΙ ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Στο άρθρο μου της προηγούμενης Δευτέρας άρχισα την ανάλυση των θεμελιωδών κατευθύνσεων της νέας φάσεως Αμερικανικής Στρατηγικής με αφορμή θέματα που τέθηκαν κατά την τελευταία σύνοδο της κορυφαίας διοργάνωσης για την Πολιτική Ασφαλείας που πραγματοποιείται κάθε χρόνο στο Μόναχο (Wehrkunde). Ξεκίνησα με την εξέταση των κυρίων παραμέτρων που αφορούν στον υπό διαμόρφωση Ευρωπαϊκό Πυλώνα της Ευρωπαϊκής αρχιτεκτονικής ασφαλείας και στα σχετικά με αυτόν ζητήματα (ιδίως στην προβλεπόμενη Δύναμη Ταχείας Δράσης). Επιχειρηματολόγησα, ότι οι Ευρωπαῖστές ή θα αποδεχθούν ένα ΝΑΤΟ πιο εκτεταμένο, ισχυρότερο και πιο Αμερικανοκεντρικό. Ή θα πρέπει να συγκροτήσουν το δικό τους σύστημα ασφαλείας, που όμως αναγκαστικά θα εμπεριέχει υψηλό βαθμό εγγενούς αστάθειας και θα απαιτεί πολύ μεγάλες θυσίες.

Πριν προχωρήσω σήμερα στο δεύτερο βασικό ζήτημα της αναδυομένης Αμερικανικής Στρατηγικής, είναι χρήσιμο να διευκρινισθεί ότι φυσικά άλλο Ευρωπαϊσμός και άλλο Ευρώπη, γεωγραφική ή ιστορική. Η γεωγραφική Ευρώπη έχει μια συγκεκριμένη αναφορά, αν και τα Ανατολικά και Νοτιοανατολικά όριά της είναι ασαφή. (Στα καθ' ημάς, περιλαμβάνει, ορθότερα, την Μικρά Ασία, Καυκασία και Υπερκαυκασία). Η ιστορική Ευρώπη είναι το

πολιτικοϊστορικό, κοινωνικοοικονομικό και πολιτιστικοθρησκευτικό σύστημα που προέκυψε από την «Κάθοδο των Τευτόνων» στην Ρωμαϊκή Ευρώπη τους πρώτους αιώνες μ.Χ, που εγκαινιάσθηκε με την στέψη του Καρλομάγνου το 800 μ.Χ, και που διαρκεί μέχρι σήμερα, τώρα πλέον σε μη αναστρέψιμη παρακμή. Ευρωπαϊσμός από το άλλο μέρος είναι η ιδεολογία της φυλετικής συγγένειας, πολιτιστικής συνάφειας, συνολικής απόλυτης ανωτερότητας (και συνεπακόλουθης τελικότητας) και πολιτικής ολοκλήρωσης του Ευρωπαϊκού χώρου (αρχίζοντας από τον ιστορικό και επεκτεινόμενο προς τον γεωγραφικό). Είναι αυτός ο Ευρωπαϊσμός (στην ουσία ένας πανευρωπαϊκός εθνικισμός, τόσο κλειστός και τόσο ομογενοποιητικός όσο κάθε εθνικός ευρωπαϊκός εθνικισμός) που ανδρώθηκε με τους κολοσσιαίους αγώνες για την Ευρωπαϊκή ενοποίηση το πρώτο ήμισυ του 20ου αιώνα, και που έδωσε την δυναμική για το ίδιο εγχείρημα ενοποίησης με άλλα μέσα στο δεύτερο ήμισυ του. Και είναι αυτός ο Ευρωπαϊσμός που αποτελεί την μεγαλύτερη απειλή για την ευστάθεια και την ειρήνη στην περιοχή, στην Ευρωπαϊκή χερσόνησο γενικότερα και στο καθ' ημάς, οικείο ΒαλκανοΜικρασιατικό πεδίο ειδικότερα. Ο Ευρωπαϊσμός είναι η κατάρα της Ευρώπης. Είναι και η αναπόδραστη μοίρα της, η μοίρα της Γερμανικής ψυχής της, που η επιρροή του Ελληνικού πνεύματος και του Ρωμαϊκού τύπου δεν μπόρεσε να μετουσιώσει και μαλακώσει. Το ιδεολόγημα της Ευρωπαϊστικής ουτοπίας είναι αντιφατικό προς την Ευρωπαϊκή πραγματικότητα, την πραγματικότητα ενός χώρου που δεν έχει ενότητα και δεν είναι από τη φύση του ολοκληρώσιμος. Παρ' όλα αυτά η ουτοπία επενεργεί στην Ευρωπαϊκή ψυχή πέρα από την λογική. Εστιάζοντας στρατηγικές εμπειρίες αιώνων στα δεδομένα του καιρού του, εφάρμοσε με ξεχωριστή διαύγεια την Ευρωπαϊστική ουτοπία ο ίδιος ο Χίτλερ (17-18 Σεπτεμβρίου 1941): «Ο αγώνας για την ηγεμονία του Κόσμου θα κριθεί υπέρ της Ευρώπης με την κατοχή του Ρωσικού χώρου. Έτσι η Ευρώπη θα καταστεί ένα απόρθητο φρούριο, προστατευμένη από κάθε απειλή αποκλεισμού. Όλα αυτά ανοίγουν οικονομικές προοπτικές που, μπορεί κανείς να υποθέσει, θα έκαναν να κλίνουν οι πιο φιλελεύθεροι από τους δυτικούς δημοκράτες προς την νέα τάξη. Για την ώρα το ουσιώδες είναι να κατακτήσουμε. Στην συνέχεια, όλα θα είναι απλώς θέμα οργάνωσης». Όμως το καίριο ζήτημα για την ερμηνεία και πρόβλεψη των εξελίξεων δεν είναι η σωστή ψυχογραφία και το χαρακτηριστικό «ιδεόγραμμα» του Ευρωπαϊσμού, αλλά οι αρχές της νέας Αμερικανικής Στρατηγικής. Και σαν δεύτερο από τα τρία βασικά και πρακτικά θέματα που έθεσα στο προαναφερθέν άρθρο μου εθεώρησα την στάση των ΗΠΑ σχετικά με την στρατιωτική εμπλοκή τους σε ανθρωπιστικές και ειρηνευτικές επεμβάσεις ανά τον Κόσμο και ιδιαίτερα στα Βαλκάνια, όπου η παρουσία τους ήταν καθοριστική για τις εξελίξεις στην πρώην και νυν Γιουγκοσλαβία τα τελευταία χρόνια.

Είναι σαφές (και έχει εκφρασθεί με διάφορους τρόπους, χαρακτηριστικά emphaticούς, από όλους τους κύριους συντελεστές στην λήψη αποφάσεων σχετικά με θέματα εξωτερικής και αμυντικής πολιτικής), ότι βρισκόμαστε μπροστά σε μια μείζονα αλλαγή πορείας της κυριαρχούσης ροπής στην Αμερικανική σκέψη επ' αυτών των θεμάτων. Πρώτα από όλα έχει διαταχθεί μια γενική επανεξέταση εκ βάθρων του όλου στρατιωτικού μηχανισμού, δομών – λειτουργιών – μέσων οπλικών και άλλων. (Η διαδικασία θα είναι συντομώτατη: το πόρισμα θα υποβληθεί εντός του Μαρτίου, και η σύνταξή του έχει ανατεθεί σε ένα ανορθόδοξο στρατηγικό στοχαστή εκτός ιεραρχίας). Η στρατιωτική παρουσία Αμερικανικών δυνάμεων σε ειρηνευτικές αποστολές θα επανεκτιμηθεί. Το ίδιο θα αναθεωρηθούν οι διάφοροι είδους και εκτάσεως οικονομικοί αποκλεισμοί που έχουν επιβληθεί είτε μονόπλευρα από τις ΗΠΑ, ή πολύπλευρα με τις ΗΠΑ. Ακόμη και η εξωτερική οικονομική πολιτική (στο εμπόριο, τις

μετακινήσεις κεφαλαίων και το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα) θα επαναπροσδιορισθεί.

Μερικοί ερμηνεύουν αυτές τις διαθέσεις και κινήσεις της Νέας Κυβέρνησης ως μια μορφή Νεοαπομονωτισμού. Άλλοι τις αποδυναμώνουν, θεωρώντας ότι αποτελούν απλώς ρητορικές θέσεις αντιστοιχούσες σε προεκλογικές διακηρύξεις, που δεν θα δεσμεύσουν όμως την πρακτική άσκηση πολιτικής από την προεδρία Bush: υποτίθεται ότι και η νέα Διοίκηση θα υποχρεωθεί να συνεχίσει στις βασικές γραμμές την πολιτική Κλίντον επί ουσιωδών θεμάτων εξωτερικής πολιτικής και πολιτικής ασφαλείας.

Και οι δυο αυτές ερμηνευτικές γραμμές παραγνωρίζουν τον χαρακτήρα και την σημασία της νέας φάσης στην Αμερικανική Στρατηγική, όπως την έχω οριοθετήσει σε άρθρα μου στην ΗΜΕΡΑ (26.11.2000) και στον ΗΜΕΡΗΣΙΟ ΚΗΡΥΚΑ (24.12.2000). Εδώ θα δώσω πιο συγκεκριμένο περιεχόμενο στην νέα αυτή Στρατηγική, ενώ θα διαγνώσω τις συνέπειες για την δική μας περιοχή στο προσεχές άρθρο μου.

Ξεκινώντας από την νεοπροβαλλόμενη βασική πολιτικοστρατιωτική αντίληψη, η νέα Αμερικανική Διοίκηση έχει τονίσει ότι ο Στρατός είναι για να κάνει πόλεμο, και όχι για να ασκεί αστυνομικά καθήκοντα, για να επιβάλλει εσωτερική τάξη σε μια πόλη, επαρχία ή χώρα. Αυτό σημαίνει ότι γενικά οι ειρηνευτικές αποστολές και οι ανθρωπιστικές επεμβάσεις δεν εμπίπτουν κατά κύριο λόγο στην εμβέλεια στρατιωτικών επιχειρήσεων. Μπορεί βεβαίως μια στρατιωτική επιχείρηση να έχει απώτερο σκοπό την δημιουργία συνθηκών που να ευνοούν την ειρήνευση μιας περιοχής, ή την αποκατάσταση κράτους εννόμου τάξεως, ή ακόμη την επικράτηση δημοκρατικής νομιμότητας, σεβασμού των ατομικών ελευθεριών, άνοιγμα της αγοράς και της οικονομίας. Αλλά αυτοί είναι οι πολιτικοί σκοποί μιας στρατιωτικής δράσης. Η ίδια η στρατιωτική δράση πρέπει να έχει ένα σαφώς οριζόμενο στρατιωτικό στόχο που να επιδέχεται πλήρη και αποφασιστική πραγμάτωση εντός των πλαισίων της στρατιωτικής δράσης και όχι σαν έμμεση συνέπεια της. Η στρατιωτική δράση δεν είναι πρωτίστως ένα μέσο πίεσεως που ασκείται χωρίς προαποφασισμένο τελικό στόχο, λιγότερο ή περισσότερο αναλόγως των τρεχουσών πολιτικών εκτιμήσεων ανά πάσα στιγμή, με μεταβαλλόμενη ένταση και προσανατολισμό. Έπεται ότι η ειρηνευτική και ανθρωπιστική επέμβαση, εάν γίνεται χωρίς σαφή σκοπό, απόλυτα πραγματώσιμο εντός ωρισμένου χρονικού διαστήματος – οπότε και να σταματάει η δράση της – δεν εμπίπτει στην ουσία της στρατιωτικής ενέργειας: είναι μάλλον αστυνόμευση. Και ως τέτοια δεν συνάδει προς τον χαρακτήρα του Στρατιωτικού Μηχανισμού οιασδήποτε Δύναμης, πολύ περισσότερο της Παγκόσμιας Ηγεμονικής Δύναμης. Η φύση της στρατιωτικής δράσης είναι τέτοια που να κάνει την επίτευξη του σκοπού της δράσης κατά το μέγιστο δυνατό ανθρωπίνως βαθμό ανεξάρτητο από εξωγενείς παράγοντες. Η άσκηση (στρατιωτικής) βίας συνίσταται ακριβώς κατ' ουσίαν στην επιβολή της βούλησης του δρώντος με τον ελάχιστο δυνατό περιορισμό της ελευθερίας του.

Η στρατιωτική δράση την οποία αναλαμβάνει η Υπερδύναμη, πρέπει να υπόκειται στην απόλυτη διοίκηση, σχεδιασμό και έλεγχο της. Σύμμαχοι μπορούν ασφαλώς να μετέχουν σε αυτή, αλλά εντασσόμενοι στο στρατιωτικό μηχανισμό που η Ηγεμονική Δύναμη έχει συγκροτήσει για την συγκεκριμένη δράση, ή στον μόνιμα διαθέσιμο μηχανισμό μιας αμυντικής συμμαχίας υπό την ηγεσία των ΗΠΑ, όπως είναι το ΝΑΤΟ.

Η πολεμική δράση της Υπερδύναμης πρέπει να καταλήγει σε απόλυτη νίκη, στην πλήρη επίτευξη του συγκεκριμένου σκοπού για τον οποίο ασκήθηκε. Για να είναι δυνατό αυτό στο μέγιστο εύρος περιπτώσεων, χρειάζεται συντριπτική υπεροχή ισχύος απέναντι σε κάθε δύναμη δευτέρας τάξεως, ή και σε πιθανούς συνδυασμούς των. Ο μηχανισμός αυτής της ισχύος επί πλέον απαιτείται να είναι ευλύγιστος: π.χ. θα πρέπει να είναι σε θέση να έχει επιχειρησιακή πληρότητα και αποτελεσματικότητα είτε σε διάφορες (ίσως 4 ή 5) ελάσσονες εμπλοκές ταυτοχρόνως είτε σε δυο μείζονα θέατρα πολέμου και μια ελάσσονα εμπλοκή πάλι ταυτοχρόνως. Σε αυτήν την λογική εμπίπτει και η ανάγκη ανάπτυξης από τις ΗΠΑ Εθνικού Αντιβαλλιστικού Συστήματος προστασίας από στρατιωτικά όπλα, όπως θα αναπτύξω σε επόμενο άρθρο.

Η σαφής οριοθέτηση ενός στρατιωτικά επιτεύξιμου στόχου για κάθε αναλαμβανόμενη στρατιωτική δράση, και η απαίτηση απόλυτης νίκης σε κάθε τέτοια πολεμική ενέργεια, προϋποθέτει την καθαρή διάκριση του ζωτικού συμφέροντος της χώρας υπό οιασδήποτε συνθήκες. Η στρατιωτική δράση είναι αναγκαία όταν χωρίς αυτή θίγεται το ζωτικό συμφέρον. Πέραν του κύκλου των ζωτικών συμφερόντων κείνται εξάλλου σε απομακρυνόμενες αποστάσεις από αυτόν τα διάφορα συμφέροντα, από τα πολύ έντονα έως τα ασθενή, μέχρι τα όρια των αδιαφόρων γεγονότων. Ένα μη ζωτικό συμφέρον επιδιώκεται με συνδυασμό διαφόρων μέσων στα οποία μπορεί να υπεισέλθει και στρατιωτική δράση. Αλλά ακόμη και μια τέτοια μερική στρατιωτική δράση δεν πρέπει να αφήνεται χωρίς σαφώς καθορισμένο στόχο που να μπορεί να επιτευχθεί από αυτήν και μόνο την εν λόγω στρατιωτική δράση. Απλώς ο στόχος σε αυτές τις περιπτώσεις είναι μικρότερος από το συμφέρον του οποίου η ικανοποίηση επιδιώκεται με το συνδυασμό των διαφόρων μέσων. Γενικά καμμία στρατιωτική δράση δεν πρέπει να αναλαμβάνεται χωρίς προκαθορισμένο απόλυτο κριτήριο επιτυχίας, κείμενο πέραν οιασδήποτε λογικής αμφισβήτησεως.

Αυτή η ανάλυση υπόκειται στη νέα στρατιωτική αντίληψη των ΗΠΑ. Πολεμική δράση θα αναλαμβάνεται πρωτίστως σε θέματα προσβαλλομένου ζωτικού συμφέροντος: και εκεί θα είναι συντριπτική. Το πεδίο πολεμικών επιχειρήσεων των ΗΠΑ θα είναι στενότερο από ό,τι ήταν κατά την προηγούμενη περίοδο, αλλά οι δράσεις, όπου επιλέγονται, θα είναι απόλυτα καθοριστικές. Στις λοιπές περιπτώσεις των μη ζωτικών συμφερόντων, και σε γενικές γραμμές, το ευκταίο θα εναρμονίζεται με το δυνατό υπό ωρισμένο «κόστος» (ανθρώπινο, πολιτικό, υλικό) σύμφωνα με το βάρος του συμφέροντος. (Κάτι που περιλαμβάνεται ήδη στο περίφημο Στρατιωτικό Πόρισμα του Θεόδωρου Roosevelt).

Συνιστά αυτή η στρατιωτική αντίληψη και στρατηγική αρχή, «Απομονωτισμό» των ΗΠΑ; Ας δούμε τι συνεπάγεται για περιφερειακά πεδία στα οποία δεν διακυβεύεται Αμερικανικό ζωτικό συμφέρον, ή στα οποία δεν διακυβεύεται τέτοιο συμφέρον υπό κρατούσες συνθήκες και δεδομένους συσχετισμούς.

Είναι συμφέρον της Ηγεμονικής Δύναμης η ομαλή λειτουργία του παγκόσμιου συστήματος και των διαφόρων περιφερειακών πεδίων του. Αλλά η (στατική και δυναμική) ευστάθεια ενός συστήματος και των μερών του εξασφαλίζεται όταν αυτό και αυτά ευρίσκονται στην φυσική τους κατάσταση, διαρθρωμένα κατά αλληλοδιευθετούμενους συσχετισμούς. Ένα σύστημα στην φυσική του κατάσταση ισορροπίας έχει μέγιστη απόδοση: ένα τέτοιο είναι

αυτορρυθμιζόμενο σύστημα που δρα χωρίς κανονιστικούς περιορισμούς στην ελευθερία του κινήσεως. Έπεται ότι είναι για το συμφέρον των ΗΠΑ η φυσική διάρθρωση του διεθνούς πεδίου, στην ολότητα και στα μέρη του. Η μορφή του φυσικά διαρθρωμένου παγκόσμιου συστήματος προσδιορίζεται από τις περιφερειακές γεωπολιτικές ενότητες που το απαρτίζουν. Γεωπολιτικές ενότητες είναι κομμάτια του καθολικού πεδίου που έχουν ενδογενή συνοχή του χώρου τους (σύμφωνα με την χωρολογική θεωρία της ιστορίας που αναπτύσσω και στο βιβλίο μου «Χώρος και Ιστορία»). Το συνολικό σύστημα είναι σε πλήρη ισορροπία όταν οι φυσικές περιφερειακές γεωπολιτικές ενότητές του είναι εμπράκτως και ενεργά ενοποιημένες, σε συνθήκες δηλαδή επαρκούς ολοκλήρωσης. Τέτοια ολοκλήρωση όμως επιτυγχάνεται από μόνη της σε ένα βάθος χρόνου που εξαρτάται από τον συσχετισμό των δυνάμεων του συγκεκριμένου πεδίου μία δεδομένη στιγμή. Αυτό συμβαίνει με τον φυσικό ανταγωνισμό ή συνδυασμό των ισχυροτέρων δυνάμεων προς επικράτηση και οργάνωση του υποκείμενου ενιαίου γεωπολιτικού πεδίου υπό ένα ενεργό ολοκλήρωμα. Για παράδειγμα, με την εξασθένηση της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας από τα μέσα του 11ου αιώνα, διάφορα κέντρα ισχύος (αντ)αγωνίζονται να αναλάβουν αυτά την οργανωτική αρχή του χώρου: έτσι έχουμε την Βουλγαρική, την Σερβική, την Λατινική και την Τουρκική προβολή ολοκληρωματικής δύναμης, με τελική επικράτηση μετά τρεις αιώνες της τελευταίας. Έτσι η Βυζαντινή Αυτοκρατορία μετέπεσε στην Οθωμανική παρόμοια οργανωτική αρχή του ίδιου βασικά, ενιαίου κατά την φύση του, χώρου.

Όταν αφεθεί στην αυτορρυθμιζόμενη φυσική κατάστασή του, ένα γεωπολιτικό πεδίο, όπως και κάθε σύστημα, ισορροπεί ευσταθώς και μεγιστοποιεί την απόδοσή του. (Δεν σπαταλάει ενέργεια στην αντίδραση κατά των τεχνητών συνδέσμων που του περιορίζουν την ελευθερία κινήσεως). Βέβαια, σε αυτές τις εσωτερικές διαδικασίες αυτοδιευθέτησης πρέπει να αποτραπεί η επίδραση εξωγενών αποσταθεροποιητικών παραγόντων. Τέτοιοι αποσταθεροποιητικοί παράγοντες είναι η δράση των επιρροών των Μεγάλων Δυνάμεων σε ένα συνολικό σύστημα πολυπολικό, σε ένα σύστημα Ισορροπίας Δυνάμεων. Οι επιρροές αυτές αλλοιώνουν τις φυσικές αλληλοδιευθετούμενες ενέργειες στο εσωτερικό του πεδίου, ενισχύοντας άλλες τις μεν, και άλλες τις άλλες, έτσι ώστε να τονίζεται η ασυνέχεια του πεδίου, η κατάτμησή του σε υποομάδες των οποίων η αντιπαλότητα δεν συμβάλλει στην αποκατάσταση του φυσικού ολοκληρώματος του συγκεκριμένου χώρου (όπως όταν το πεδίο αφήνεται να λειτουργήσει μόνο του), αλλά δημιουργεί συνθήκες μόνιμης έντασης που δεν μπορεί να καταλήξει σε θετικό αποτέλεσμα γιατί το δυναμικό της έντασης αυτής δεν οφείλεται στον ανταγωνισμό των εσωτερικών δυνάμεων προς ολοκλήρωση του πεδίου, αλλά, κυρίως, το δυναμικό αυτό προέρχεται από τον ανταγωνισμό των εξωτερικών Μεγάλων Δυνάμεων (του Συστήματος Ισορροπίας Δυνάμεως). Έτσι η αρνητική ένταση μπορεί σε αυτή την περίπτωση να μετατραπεί σε θετικό έργο όχι όταν το μερικό περιφερειακό πεδίο ολοκληρωθεί σε μια οργάνωση, αλλά όταν το συνολικό σύστημα των Μεγάλων Δυνάμεων ανατραπεί και αντικατασταθεί από ένα συνολικό μονοπολικό (δηλαδή Ηγεμονικό) πεδίο όπως το παρόν.

Σε ένα μονοπολικό παγκόσμιο σύστημα επομένως, η Ηγεμονική Δύναμη πρέπει να αποτρέπει τις Δυνάμεις Δευτέρας Τάξεως (πρώην Μεγάλες Δυνάμεις ή νυν ανερχόμενες στο επίπεδό τους) από το να επηρεάζουν αρνητικά τα περιφερειακά πεδία, έτσι ώστε τα τελευταία να μπορούν να ισορροπούν στην φυσική τους κατάσταση εντός του συντομώτερου χρονικού διαστήματος και με την ελάχιστη αρνητική κατανάλωση ενέργειας.

Περιορίζοντας λοιπόν την δράση των Δυνάμεων Δευτέρας Τάξεως ώστε να ασκείται κατά το μέγιστο μέρος της εντός των ορίων του κοινού συστήματός των (και έτσι να αλληλοεξουδετερώνεται) και χωρίς κατά το δυνατόν την συμμετοχή άλλων δυνάμεων, και αφήνοντας τις φυσικές γεωπολιτικές ενότητες να αυτορυθμιστούν, η Ηγεμονική Δύναμη δρα (χωρίς εν πολλοίς να δρα) υπέρ του συμφέροντός της, το οποίο συγχρόνως συμπίπτει προς το συμφέρον των περιφερειακών πεδίων και των κοινωνιών των. Βεβαίως η αυτορύθμιση αυτή διέρχεται από ανταγωνισμούς υπερίσχυσης που μπορούν να πάρουν πολεμική μορφή. Αλλά οι διαμάχες αυτές, στην περίπτωση που το σύστημα λειτουργεί κατά το εσωτερικό δυναμικό του ανεπηρέαστο από εξωγενείς επιρροές, είναι θετικές γιατί βοηθούν στην επιτυχή ολοκλήρωση του πεδίου: δημιουργούν την απαραίτητη αλληλοπεριχώρηση χωρίς απώλεια ταυτότητας, συνδυασμό που χαρακτηρίζει τις φυσικές ολοκληρώσεις. Οι διαμάχες είναι αρνητικές όταν φορτίζονται από δυναμικά εξωγενή: τότε καταδαπανούν ενέργεια χωρίς ολοκληρωματικό αποτέλεσμα.

Προκύπτει συνεπώς αβίαστα από την παραπάνω λογική ότι η διαφαινόμενη νέα Στρατηγική Αρχή των ΗΠΑ, με το να περιορίζει την Αμερικανική στρατιωτική δράση σε θέματα ζωτικού συμφέροντος για την χώρα, εξασφαλίζει κατά τον καλύτερο τρόπο την φυσική αυτορύθμιση του παγκόσμιου συστήματος και των γεωπολιτικών μερών του, την ευσταθή ισορροπία και μέγιστη αποδοτικότητά των. Και ενώ χρειάζεται στην αρχή μια διακριτική αλλά αποφασιστική δράση της Ηγεμονικής Δύναμης προς αποτροπή των αποσταθεροποιητικών ενεργειών Δυνάμεων Δευτέρας Τάξεως, από το άλλο μέρος, με την διαδικασία αυτόματης εξισορρόπησης στο εσωτερικό των διάφορων περιφερειακών γεωπολιτικών πεδίων, δημιουργούνται ισχυρές συνέργειες εντός των και αντίστοιχες σχετικές ολοκληρώσεις των που δρουν εν συνεχεία οι ίδιες συμπιεστικά των εξωτερικών δράσεων των Δυνάμεων Δευτέρας Τάξεως προς τα διάφορα αυτά περιφερειακά γεωπολιτικά πεδία. Τα περιφερειακά ολοκληρώματα τότε πλέον τα ίδια εξισορροπούν τις δράσεις των Δυνάμεων Δευτέρας Τάξεως και έτσι ματαιώνουν τον εγγενώς αποσταθεροποιητικό ρόλο των τελευταίων.

Συνοψίζοντας. Έχουμε τέσσερες αλληλένδετες και αλληλοσυμπληρούμενες βασικές αρχές της νέας Αμερικανικής στρατηγικής.

A) Συντριπτική υπεροχή ισχύος.

B) Επιλεκτική αλλά απόλυτα αποφασιστική εφαρμογή στρατιωτικής ισχύος σε περιοχές και υποθέσεις ζωτικού συμφέροντος των ΗΠΑ. Λιγώτερες αλλά ισχυρότερες στρατιωτικές δράσεις.

Γ) Περιορισμός της αποσταθεροποιητικής δράσης των Δυνάμεων Δευτέρας Τάξεως. Ενίσχυση του Μονοπλευρισμού (Unilateralism) της Ηγεμονικής Δύναμης, ιδίως στα ουσιώδη.

Δ) Σεβασμός της φυσικής διάρθρωσης των περιφερειακών πεδίων. Απελευθέρωση του παγκόσμιου συστήματος από τις τεχνητές δομές που έχουν συσσωρεύσει τα προηγούμενα συστήματα ισορροπίας δυνάμεων, τα πολυπολικά και το διπολικό.

Η συνολική αυτή στρατηγική αντίληψη δεν συνιστά απομονωτισμό. Αντίθετα ο

Μονοπλευρισμός της Ηγεμονικής Δύναμης εξυπηρετεί καλύτερα τα πραγματικά συμφέροντα του παγκόσμιου συστήματος και των γεωπολιτικών μερών του από τις πολυπλευρικές και πολυμερείς αλαζονικές ανθρωπιστικές και ειρηνευτικές επεμβάσεις. Γιατί αυτές εκφράζουν συνήθως κατά βάθος τα παγιωμένα συμφέροντα των Δυνάμεων Δευτέρας Τάξεως και έτσι συστηματικά παραμορφώνουν τις φυσικές δομές των πεδίων επί των οποίων ασκούνται. Η απελευθέρωση του Διεθνούς Συστήματος, ακριβώς όπως και η απελευθέρωση του Διεθνούς Οικονομικού Συστήματος, προϋποθέτει την συντριπτική υπεροχή της Αμερικανικής ισχύος και την νέα, ρεαλιστική στρατηγική εφαρμογής της. Χρειαζόμαστε τον Αμερικανικό Μονοπλευρισμό Ισχύος για να αναπνεύσουμε ελεύθερα και να δράσουμε αποτελεσματικά. Και επί τέλους, οι αρχές της στρατηγικής φαίνεται να συμπίπτουν με τις αρχές της οικονομίας της αγοράς, με την ευρύτερη πολιτισμική έννοια του όρου.

[Δημοσιεύθηκε στον "ΕΘΝΙΚΟ ΚΗΡΥΚΑ"]